

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 112

гр. С. , 20.09.2021 г.

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, IV ПЪРВОИНСТАНЦИОНЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ** в закрито заседание на двадесети септември,
през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:

К. Ив. Т.

като разглежда докладваното от К. Ив. Т. Частно наказателно дело №
20211800200489 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.243 ал.4 - ал.6 от НПК.

Образувано е по жалба на К. Л. И., в качеството си на майка и законен представител на малолетната пострадала Р. Б. К. срещу постановление на Окръжна прокуратура – гр.С. от 17.08.2021 г. по пр. пр. № 2297/2020 г. по описа на СОП, за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство № 183/2020 г. по описа на ОСлО при СОП.

В жалбата се твърди, че атакуваното постановление на прокурора от СОП, с което е прекратено наказателното производство, е необосновано и незаконосъобразно. Излагат се доводи, че неправилно прокурорът е извел необходимостта от прекратяване на наказателното производство от липсата на извършено деяние, което да осъществява признаците на престъпление по чл.142 ал.2, т.3, вр. ал.1 от НК. В тази насока се твърди, че решаващият извод на прокурора, касателно отсъствието на изразено несъгласие от страна на малолетното дете да бъде отведено от неговия баща Б. К., е в пълно противоречие с установените по делото факти, изводими от съществуващата доказателствена основа. Твърди се още в жалбата, че от събраните по разследването доказателства и в частност – от заключението на изготвената видеотехническа експертиза, безспорно се установява, че малолетното дете е било насилствено отнето от неговата майка, доколкото неговия баща – свидетеля Б. К., чрез нанасянето на удари с ръце, е изтръгнал детето от ръцете

на свидетелката К. И.. В този аспект се сочи още, че необосновано прокурора е отказал назначаването на допълнителна видеотехническа експертиза, която да изследва и звуковия запис от камерата, поставена на входа на къщата на свидетелката К. И., който именно установявал писъците на детето при отнемането му от неговата майка. Предвид изложеното, жалбоподателят моли съда да отмени изцяло атакуваното прекратително постановление на прокурора, като необосновано, неправилно и незаконосъобразно, и да върне делото на прокурора със задължителни указания относно прилагането на закона.

Съдът, след като се запозна с доказателствата по делото и ги прецени във връзка с атакуваното постановление на СОП, както и във връзка с доводите, изложени в жалбата, приема за установено следното:

При условията на чл.212 ал.1 от НПК – с постановление на СОП от 31.07.2020 г. е било образувано досъдебно производство № 183/2020 г. по описа на ОСлС при СОП, срещу неизвестен извършител, за извършено престъпление по чл.142 ал.2, т.3, вр. ал.1 от НК, а именно за това, че на 30.07.2020 г., в гр. Е. П., област Софийска, е била отвлечена ненавършилата осемнадесет години Р. Б. К..

След окончателното приключване на разследването и на основание чл.235 от НПК следовател от ОСлС при СОП е изпратил досъдебно производство № 183/2020 г. по описа на ОСлС при СОП, на наблюдаващия прокурор от СОП, с мнение за прекратяване на наказателното производство по делото на основание чл. 243 ал.1 т.1 във вр. чл. 24 ал.1 т.1 от НПК.

С постановление на СОП от 17.08.2021 г. по пр. пр. № 2297/2020 г. по описа на СОП, предмет на съдебна проверка в настоящото производство, на основание чл.243 ал.1 т.1 от НПК е прекратено наказателното производство по досъдебно производство № 183/2020 г. по описа на ОСлО при СОП, водено за престъпление по чл.142 ал.2, т.3, вр. ал.1 от НК.

За да прекрати наказателното производство, образувано и водено за посоченото по-горе престъпление, прокурорът от СОП е приел, че от събраните в хода на разследването по делото доказателства се налага извода за липсата на извършено деяние, което по своето обективно и субективно

проявление да осъществява признаците на престъпление по чл.142 ал.2, т.3, вр. ал.1 от НК. В тази връзка прокурорът е приел, че доколкото престъплението по посочения текст се изразява в принудително преместване в пространството на пострадалия, противно на волята му и при изразено от него несъгласие, то в случая се установявало по делото, че малолетното дете Р., макар и на 3-годишна възраст, „не е плачело или проявявало нежелание да бъде при своя баща“, т.е. същото не е отведено принудително от неговия баща. Освен това прокурорът е приел, че с оглед на събраните по делото доказателства, не би могло да се приеме и, че по делото са налице достатъчно такива за наличието на умисъл в свидетеля Б. К. да отведе принудително малолетната Р., тъй като той е баща и съответно законен представител на детето /има законното право да определя местопребиваването на детето/, а майката на последното – свидетелката И. непрекъснато е осуетявала определения му по съдебен ред режим на лични отношения с детето. Именно по тази причина, според прокурорът, свидетеля Б. К. е действал със съзнанието, че действията му са напълно в интерес на детето и не е имал умисъл да накърни неговите права. С оглед на тези съображения, прокурорът е обосновал и крайния си извод за наличие на основания за приложението на хипотезата на чл.243 ал.1 т.1 от НПК, поради липса на извършено престъпление от общ характер.

Настоящият състав на съда възприема изцяло изложената от прокурора в атакуваното постановление фактическа обстановка, като намира, че тази фактическа обстановка вярно и правилно е била установена, въз основа на всички събрани в хода на разследването по делото доказателства, които са относими към предмета на доказване. По-конкретно, ръководно-решаващият орган на досъдебното производство обосновано е приел за установено от фактическа страна следното:

Свидетелите Б. Б. К. и К. Л. И. имали сключен граждански брак, който бил прекратен по силата на съдебно решение от 19.10.2018 г. на РС Е. П., постановено по по гр.д. № 758/2018 г. по описа на същия съд. От брака си свидетелите имали родени две деца - К. Б. К., ЕГН ***** и Р. Б. К., ЕГН *****. С посоченото съдебно решение било утвърдено и постигнатото между тях споразумение по въпросите, касаещи последиците на допуснатия развод по взаимно съгласие. Съгласно същото, упражняването на

родителските права по отношение на малолетните деца К. Б. К. и Р. Б. К. било предоставено на майката – свидетелката И. и било определено местожителството им при нея; бил определен режим на лични отношения на бащата с децата, включващ вземането им всяка седмица от дома на майката в 17,30 ч., вторник вечерта и връщане в 08,00 часа в сряда, всеки четвъртък в 18,30 часа вземане и връщане в 19,00 часа, както и всяка събота вземане в 9,30 часа и връщане в 09,30 часа в неделя; пребиваването им при бащата първата половина на Коледната и Великденската ваканции на децата на четна година и втората половина на нечетна година, половината от официалните празници в страната, както и 20 дни през лятото, несъвпадащи с платения годишен отпуск на майката.

През 2019 г. свидетелката К. И. започнала да нарушава режима на лични контакти на децата с техния баща, за което по тѣжба на свидетеля Б. К. били образувани НЧХД № 174/2019 г. и НЧХД № 275/2019 г., двете по описа на РС - Елин Пелин. И по двете дела свидетелката К. И. била призната за виновна и била освободена от наказателна отговорност по реда на чл.78а от НК, като ѝ било наложено административно наказание „глоба“. Въз основа на решение № 158 от 19.10.2018 г. по гр.д. № 758/2018 г. по описа на Елинпелински районен съд, бил издаден изпълнителен лист на свидетеля Б. К. срещу свидетелката К. И. и било образувано изпълнително дело № 55/2019 г. по описа на СИС при РС - Е. П. с ДСИ свидетелката М. Т..

На 03.06.2020 г. свидетелката К. И. завела двете си малолетни деца в служебния си офис, където по - малкото от тях - детето Р. К. пострадало, падайки от прозореца на офиса. Детето било настанено на лечение в болнично заведение, като на следващия ден свидетеля Б. К. взел детето К., съобразно съдебното решение. След изтичане на определеното съобразно режима на личните отношения време, свидетеля Б. К. задържал при себе си детето, за да полага грижи за него. След изписването на детето Р. от болничното заведение, свидетелят Б. К. започнал да посещава дома на свидетелката К. И., в дните, които били определени за личните отношения с децата му, но при нито едно от тези посещения не успял да се срещне с детето или майката. На 09.07.2020г. свидетелят Б. К. депозирал заявление до ДСИ при РС - Е. П. за предаване на децата от майката - свидетелката К. И. за 20 дни през лятото на 2020г. на дата 20.07.2020г., като предложил и алтернативни дни до

31.07.2020г., с оглед ползвания от него годишен отпуск. Свидетелката М. Т. изпратила до свидетелката К. И. покани за доброволно изпълнение, в които посочила дните. На всеки от посочените дни пред дома на И. пристигали съдия-изпълнителя, бащата - св. Б. К., служители на отдел „Закрила на детето“, както и полицейски служители от РУ - Е. П.. В дните 20.07.2020г., 21.07.2020г., 22.07.2020г., 23.07.2020г., 28.07.2020г. и 29.07.2020г. били направени опити за предаване на децата, при които в дома на свидетелката К. И. не били установявани нито тя, нито децата. Следващото предаване на децата било насрочено за 30.07.2020г. от 9,30 часа.

На 30.07.2020г. свидетелят Б. К. се обадил на свидетеля А. Ц. и го помолил да го придружи до дома на свидетелката Катерина И.. Около 08,30 часа свидетелите Б. К. и А. Ц. пристигнали пред дома, в който живеела свидетелката Катерина И. заедно със своите родители - свидетелите М. И. и Л. И., и малолетната Р. /тогава на 3-годишна възраст/. Свидателят Б. К. паркирал автомобила си на улицата пред къщата, пред автомобила на свидетелката К. И., като в този момент я видял да излиза заедно със свидетелката М. И. и детето Р.. След като двете жени и детето излезли извън портата на имота и се насочили към пътното платно, свидетелят Б. К. излязъл от автомобила си и се насочил към тях. Свидетелката К. И. го видяла, че се приближава, навела се и взела детето в ръцете си като го прегърнала, и тръгнала да влиза обратно в двора. Свидателят Б. К. я хванал за тениската, с която била облечена и се опитал да я върне, като двамата започнали да се дърпат, застанали на самата порта на имота. Свидателят Б. К. се опитал да вземе детето от ръцете на свидетелката И., но последната не го пускала. Детето, притиснато между двамата, започнало да плаче и да пищи. В това време се намесила и свидетелката М. И., която започнала да дърпа и удря свидетеля К.. Свидателят А. Ц. също излязъл от автомобила и се намесил, като хванал ръцете на свидетелката М. И.. На помощ на свидетелката К. И. се притекъл и нейния баща - свидетеля Л. И., който хванал свидетеля Б. К. с двете си ръце за врата. Свидателят Ц., който с едната си ръка държал свидетелката М. И., хванал с другата си ръка едната ръка на свидетеля Л. И., при което всички се преместили към пътя. През това време всеки от тях викал, а детето плачело уплашено. Свидателят Б. К. успял да вземе детето от ръцете на свидетелката К. И. и го предал на свидетеля А. Ц., като му казал да

отива заедно с него в полицията. Свидетелят А. Ц. тръгнал бързо по пътя, а свидетелката К. И. го последвала, но не успяла да го настигне. Междувременно свидетелите Б. К. и Л. И. паднали на земята. След като двамата отново се изправили, тръгнали след свидетеля А. Ц.. През това време, чувайки виковете и плача на детето на улицата пред дома на свидетелката К. И., пристигнали свидетелите Г. Б., М. Г., Е. И., К. К. и И. В.. Свидетелят Е. И., който минавал покрай мястото на инцидента на път за работа, чул че свидетеля Л. И. вика „взеха детето”. Тогава свидетелят Иванов тръгнал веднага след свидетеля Ц., като го предупредил, че ще извика полиция. По пътя преминал с управляван от него автомобил и свидетеля Т. Т., който бил спрял от свидетелката К. И., която му съобщила, че детето ѝ било отвлечено, без да му каже кой го е отвлъкъл. Свидетелят Тодоров погледнал в посоката, в която свидетелката К. И. му посочила и видял мъж, който тичал, поради което веднага се обадил на ЕЕН 112. През това време свидетелите Е. И. и Л. И. настигнали свидетеля А. Ц., който носил в ръцете си детето. Свидетелят Е. И. заявил на свидетеля А. Ц., че ще се обади в полицията. От своя страна свидетелят Ц. позвънил от телефона си на ЕЕН 112, като подал сигнал и продължил към полицейското управление. Свидетелят Л. И. се опитал да вземе детето от ръцете на свидетеля Ц., но в това време пристигнал и свидетеля Б. К., който му попречил, като го ударил с ръка по главата. Свидетелите К. и Ц. се явили в полицията заедно с детето Р.. С оглед подадените сигнали пред дома на свидетелката К. И. пристигнали полицейски патрули, в състав полицейските служители - свидетелите Д. Д., И. К., П. Н., С. И. и Д. Н..

За извършване на насроченото изпълнително действие, пред дома на свидетелката И. пристигнали св. М. Т. - ДСИ при РС - Е. П., св. П. Т. - началник отдел „Закрила на детето”, св. Б. Ц. - секретар на МКБППМН към Община Е. П., които били уведомени от полицейските служители на място, че свидетеля Б. К. заедно с детето Р. се намират в РУ - Е. П.. За това била уведомена и свидетелката К. И. и нейните родители.

В сградата на РУ - Е. П., след пристигането на свидетелката К. И. и нейните адвокати, свидетелката М. Т. извършила насроченото принудително предаване на детето Р. на свидетеля Б. К., в присъствието на свидетелите П. Т., Ф. В., Д. Д., П. Н., началника на РУ - Е. П. и други полицейски служители.

На същият ден, следобяд, свидетелите К. И. и Л. И. били прегледани в съдебномедицински кабинет. Съгласно съдебномедицинско удостоверение № 205.07/2020 г., при прегледа на св. К. И. били установени кръвонасядания на двете ръце, причинили ѝ болка и страдание. Посочено е, че тези увреждания са резултат от действието на твърди тъпи предмети и могат да се получат по време и начина, съобщен от нея. Съгласно съдебномедицинско удостоверение № 206.07/2020 г., при прегледа на св. Л. И. били установени оток, кръвонасядане и охлузване на главата; частично отлепване на нокътя на I-ви пръст на десния крак; кръвонасядане по гърба на ходилото на десния крак, причинили му болка и страдание. Посочените увреждания били резултат от действието на твърди тъпи предмети и могат да се получат по време и начина, съобщен от него - бил ударен и ритнат по крака сутринта същия ден.

На 31.07.2020г. свидетелите Б. К. и А. Ц. също посетили кабинет за медицински преглед в КСМД при УМБАЛ „А.“ ЕАД - С.. Съгласно съдебномедицинско удостоверение № 530/2020 г., при прегледа на Б. К. били установени множество кръвонасядания и охлузвания в областта на шията, гърба и поясната област; комплекс от две дъговидни кръвонасядания, всяко съставено от ограничени по - малки компоненти с характерна конфигурация, наподобяващи човешка захапка в областта на лявата мишница, които са му причинили болка и страдание. Посочените увреждания били резултат от действието на твърди тъпи и тъпоръбести предмети с ограничена контактуваща повърхност, каквито характеристики имат, както свободните ръбове на човешките нокти, така и тези на човешките зъби и могат да се получат по време и начина, съобщен от него. Съгласно съдебномедицинско удостоверение № 528/2020 г., при прегледа на А. Ц. били установени множество охлузвания на предмишниците на двете ръце, причинили му болка и страдание. Посочените увреждания били резултат от действието на твърди тъпи и тъпоръбести предмети с ограничена контактуваща повърхност, каквито характеристики имат и свободните ръбове на човешките нокти и могат да се получат по време и начина, съобщен от него.

На 31.07.2020 г. свидетелката К. И. подала сигнал за инцидента в Окръжна прокуратура - С., като депозирала жалба и предала външна памет със запис от охранителните камери на дома ѝ. Същият ден предала и в РУ -Е. П. преносима памет, съдържаща видеозапис от охранителните камери в дома

й. Във връзка с депозираната жалба било образувано настоящото досъдебно производство.

На 19.08.2020 г. свидетелят Б. К. предал двете малолетни деца - К. и Р. на тяхната майка, в присъствието на ДСИ, за което бил съставен съответен протокол.

Според настоящият състав на съда, съвкупната преценка на изложените и обсъдени по-горе фактически данни, установени от всички събрани в хода на разследването по делото доказателствени средства, позволяват да се направят преценки и изводи, различни от изложените в прекратителното постановление на прокурора за липсата на извършено деяние, което по своето обективно и субективно проявление да осъществява признаците на престъпление по чл.142 ал.2, т.3, вр. ал.1 от НК. Прекратявайки на основание чл.243 ал.1, т.1, вр. чл.24 ал.1, т.1 НПК наказателното производство, образувано и водено за посоченото престъпление, представителят на прокуратурата е постановил един незаконосъобразен /несъответен с материалния и процесуалния закон/ и необоснован акт, доколкото направените в тази насока изводи не почиват на установената фактическа обстановка. Доводите изложени от прокурора в проверявания акт, че малолетното дете Р., макар и на тригодишна възраст, е могло да изразява правно валидна воля /”могло е да разбира и да изяви желание или несъгласие да бъде отведено от своя родител и друг свой сродник”/ и доколкото в случая същото не е изразило фактически несъгласие да бъде отведено от неговия баща /”детето е преминавало спокойно от единия към другия родител и не е плачело”/, то свидетеля Б. К. не е упражнил принуда спрямо него, което пък от своя страна изключвало престъпната съставомерност на деянието му, категорично не могат да бъдат споделени от този състав на СОС.

Събраните и проверени в хода на разследването доказателства, според настоящият съдебен състав сочат, че със съвместните си действия, свидетелите Б. К. и А. Ц. са лишили по противозаконен начин от свобода пострадалото малолетно дете Р. К. и без законно основание /във време извън определения на св.К. по съдебен ред режим на лични контакти с детето и съответно без предоставени му на св.Ц. родителски или други надзорни права

над детето/ накарнали възможността му за придвижване, която същото е могло да реализира фактически чрез изразената воля на законния си представител – неговата майка – свидетелката К. И..

Принципно правилни в теоритичен план са разсъжденията на прокурора за същността на престъплението „отвлечане” по чл.142 от НК, включващо задължително в състава си принудителното /под физическо или психическо въздействие/ преместване на пострадалото лице в пространството, без негово изрично съгласие. На материалният закон обаче не съответстват решаващите мотиви на прокурора за наличието на реабилитиращото основание за прекратяване на наказателното производство /липса на осъществено престъпление/, основани на доброволната воля на пострадалата Р. К.. Основната теза в проверяваното прокурорско постановление за липса на упражнена спрямо малолетното дете принуда, доколкото същото не е изразило несъгласие да бъде отведено от своя баща и друг негов сродник, е построена именно при неправилно приложение на материалния закон, което пък от своя страна сочи на незаконосъобразност на този процесуален акт на прокурора. В частност, неправилно е прието в последния, че в случая престъпната несъставомерност на деянието следва да се изведе и изобщо да се преценява с оглед на обстоятелствата, че малолетното дете Р. К. е могла да изразява правно валидна воля и съответно не е било необходимо чрез неговата майка и законен представител, на която е предоставено по съдебен ред упражняването на родителските права, да изразява воля да бъде преместено /отведено/ на друго място. Тези доводи на прокурора категорично не могат да бъдат подкрепени от състава на настоящата инстанция. В случая се касае за пострадало лице, което към момента на процесното деяние е било на тригодишна възраст и несъмнено недееспособно /неразбиращо свойството и значението на своите действия, и в невъзможност да ръководи постъпките си/, което по силата на закона се представлява от неговите родители, а в случая по силата на съдебно решение, упражняването на родителските права е възложено на майката – свидетелката К. И.. Несъмнено е и, че малолетната Р. К. може да извършва правни действия, включително и да изразява съгласие, респ. несъгласие да бъде отведена на друго място в пространството, единствено чрез нейната майка – свидетелката И.. С действията на свидетелите Б. К. и А. Ц. на въпросната дата – пристигането им пред къщата,

в която живеело детето и неговата майка във време различно от определеното на свидетеля К. за осъществяване на личен контакт с детето; предприетото физическо нападение от страна на свидетеля К. над свидетелката К. И. с цел да бъде отнето детето, което тя носела на ръце; извършеното физическо въздействие и от страна на свидетеля Ц. спрямо свидетелката М. И. /баба на детето/, която се опитала да окаже помощ на свидетелката К. И., а в последствие – и това спрямо свидетеля Л. И. /дядо на детето/, който също се опитал да предотврати отнемането на детето; извършеното от свидетеля К. изтръгване на детето от ръцете на свидетелката И. и предаването му на свидетеля Ц., и последвалото отвеждане на детето на друго място, непозволяващо завръщането му в къщи и налагащо му ограничения за контакт с неговата майка, те /свидетелите К. и Ц./ на практика са лишили по противозаконен начин от свобода малолетната Р., като са я отвели /преместили са я в пространството/ на друго място принудително. Подкрепящи изведеното категорично заключение са показанията на всички разпитани по делото свидетели, които дават еднопосочна информация за така очертаните факти, заключението на изготвената по делото видео-техническа експертиза, събраните писмени доказателствени средства.

В този порядък на разсъждения, съставът на СОС следва да посочи и, че при формиране на изводите си за липсата на установено по делото принудително /насилствено/ преместване на малолетното дете на друго място, прокурорът е допуснал особено съществени процесуални нарушения при анализа и оценката на доказателствата. Това е така, доколкото някои свидетелски показания са били интерпретирани от прокурора произволно, избирателно и съдържанието им е било изопачено. Така, от множеството ангажирани по делото гласни доказателства чрез разпита на свидетели – очевидци на инцидента, във връзка със „състоянието” на детето към момента на отвеждането му от неговата майка, единствено са коментирани от прокурора показанията на свидетелите Е. И., П. Т. и М. Т.. В този аспект, предприетия от прокурора процесуален подход сочи и на избирателна оценка на доказателствата. В частност, посочено е, че свидетелските показания на Е. И. съдържат информация за това, че след като същия настигнал свидетеля А. Ц., детето било „видимо спокойно”, като в същата насока били и показанията на свидетелките Т. и Т.. Следва да се посочи, че тези две свидетелки дават

сведения за състоянието на детето в един по-късен момент от този, на възникналия инцидент пред къщата на свидетелката И. – едва при довеждането на детето в полицейското управление. А в показанията си, свидетелят И. е заявил и други относими факти по отношение поведението на пострадалото дете – че именно възприетите от него писъци на дете са го накарали да се отклони от първоначалната му посока. Така, цитиран дословно свидетелят И. твърди: „...отивайки в сервиза на работа, чух писъци на дете и отидох към мястото от където идваха писъците” /л.175, т.3 от ДП/. В същият смисъл са и показанията на свидетелят Л. И. /л.78, т.3 от ДП/, който заявява: „К. държеше Р. в ръцете си, детето пицеше и Б. искаше да измъкне детето от ръцете й”, на свидетеля Г. Б. заявил при разпита си, че прибирайки се към дома си с автомобила, чул как на улицата „пици дете” /л.137, т.3 от ДП/, на свидетелката М. И. /л.76, т.3 от ДП/, дала сведения за това, че след като детето било взето и отведено от свидетеля Ц., същото започнало да вика „мамо, мама”. Данните, съдържащи се в посочените доказателствени източници кореспондират и с установеното по експертен път в хода на разследването и в частност – със снимковия материал, обективиран при извършената видео-техническа експертиза и приобщен по делото, относно действията на участващите в инцидента лица. Ето защо, на тази доказателствена основа, съдът не може да приеме и съответно да се солидаризира с доводите на прокурора в обжалваното постановление, че малолетната Р. не е отведена на друго място принудително, които доводи по съществото си съставляват сторен от него извод за липса на осъществено престъпно деяние.

Що се отнася до релевираната от прокурора в прекратителното му постановление, субективна несъставомерност на поведението на свидетеля Б. К., аргументирана с обстоятелствата, че същия е негов баща, чийто родителски права не са отнети, че има право да поддържа определения му по съдебен ред режим на лични отношения с детето, че свидетелката И. многократно е осуetyвала реалното осъществяване на контакта му с детето, съставът на СОС не споделя тази позиция. Точно обратното – по мнение на настоящата инстанция, доколкото посочените обстоятелства имат изобщо значение за преценката на обществената опасност и противоправност на поведението на свидетеля К., то същите индицират на мотива за извършване

на отвличането.

Неоснователно е отправеното в жалбата оплакване за липса на проведено по делото обективно и пълно разследване, с оглед неудовлетвореното в тази връзка искане за извършването на допълнително експертно изследване на звуковия запис от камерата, поставена на входа на къщата на свидетелката К. И., който именно установявал състоянието и поведението на детето при насилственото му отнемане от неговата майка. Изясняването по експертен път на този въпрос, по мнение на настоящия състав на СОС, е без необходимост за установяването на фактите, от кръга на визираните в чл.102 от НПК. Това е така, доколкото в случая предвид малолетната му възраст, поведението на пострадалия, с което се противопоставя или изразява съгласие да бъде променено досегашното му местонахождение, е ирелевантно за преценката на съставомерността на деянието. Още повече, че във връзка с така събраните гласни доказателства и с оглед насоката на разследването, делото е попълнено с достатъчно доказателства за установяването на тези обстоятелства.

В обобщение на изложеното се налага извод, че при извършеният съдебен контрол на проверяваното прекратително постановление, СОС констатира наличието на конфликт между приетите за установени от прокурора фактически положения /иначе обективно съответни на доказателствата по делото/ и заложените в прекратителното постановление правни изводи. Посочените нарушения указват на необоснованост и незаконосъобразност на атакуваното постановление за прекратяване на наказателното производство и са основание за връщане на делото на прокурора, след отмяна на това постановление. В съответствие с изискванията на чл.14 ал.1 и чл.18 НПК при връщането на делото на Окръжна прокуратура – гр.С. допуснатите нарушения следва да бъдат отстранени от нея, съобразно дадените указания в изложените по-горе мотиви на съда.

По всички изложени съображения съдът намира, че атакуваното постановление на прокурора, с което е прекратено наказателното производство образувано и водено за престъплението по чл.142 ал.2, т.3, вр. ал.1 от НК е неправилно, необосновано и незаконосъобразно и следва да бъде отменено, а делото върнато на СОП.

Воден от горното и на основание чл.243 ал.6 т.3 от НПК съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ постановление на Окръжна прокуратура – гр.С. от 17.08.2021 г. по пр. пр. № 2297/2020 г. по описа на СОП, за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство № 183/2020 г. по описа на ОСлО при СОП.

ВРЪЩА делото на Окръжна прокуратура – гр.С. за изпълнение на дадените указания относно прилагането на закона.

Определението подлежи на обжалване и протестиране пред Апелативен съд – гр.С. в 7-дневен срок от съобщаването му.

Съдия при Софийски окръжен съд: _____